

din blidul meu cu ofrande

Paparuz

frământat pe roata inimii
o aud uneori pe bunica
în durerile facerii de părinți

strigătul ei se împletește cu moartea
și atunci lingura din lemn de Cruce
toacă se face
în clopotnița sufletului

în ulceaua ciobită de tristețe
setea mea de adevăr
icoană îmi face bunicul

cosește mereu timpul
de pe obrajii tatălui încă nenăscut

uneori prin lutul din sânge
aud galopand caii voievozilor
și săbiile scrâșnind a plânset de țară
a urlat de neam

din lutăria mea mică
mică cât un mormânt
Olarule
vei voi Tu cândva
să mă refaci Român?